

מסורת הש"ס

אצל לענין להמירו לחכילה לא אמר שמהא זריקה מועלת והיינו דקאמר איסורא איכא דאסורה בחכילה משום יואא: הדרן עלך קדשי קדשים **הטאת העוף מועלין בה משוקדשה**. בפה אפילו אם נהנה ממנה ממיים כגון שמכרה הדואיאה לחולין: הוכשרה להפסל כלומר משמלקה וימוקף בה קדושה שהיא נפסלת אם יגע בו טבול יום או מחוסר כפורים וזלינה: הוזה דמה חיבין עליה **משום פיוגול** דהואה דעוף קיימא במקום זריקה דבהמה דהואה קוצעת בפיוגול ושוב נמי שי כן קודם לכן קוצת זריקה דבהמה נטמא דהואה קוצעת בכל הני: ואין בה מעילה. דכיון דהואה דמה יש בה שהיא טמאה ומטמאה אחרים לא: **מטמא** דהואה קוצעת כל הני: ואין ליתמא רבנן היא דלאמרי כשם שפוסל טבול יום אוכלי מרומה ומשקה מרומה כך פוסל אוכלי קדש דלינו מטמא דהואה **אחרים: דמאי אצל שאלו אומר טבול יום נקדש שני דאותו שני עושה שלישי ורביעי בקודש ופוסל את התרומה: רבי**

מוסף רש"י
טבול יום תחלה לקדש. מניחה שבו מקדש להיות טבול יום אלא כדאשון לטומאה וימלא שנים בקדש זה מזה. שאלו טבול טבול יום נעשה שני ושהוא את המירו עשינו ושהוא קרוין מועלין שמקלנין את אחרים והשלישי פוסל את הריביעי להיות הוא עמו פסול אצל לא יפסול את אחרים כגמנו (טוטה כט).

זוהו: אבל לאכילה. להחירו לאכילה לא אמר שמהא זריקה מועלת והיינו דקאמר או יאסורא איכא: **סליק פירקא**
הובשרה ליפסל כלומר משמלקה ומימוקף בה קדושה שהיא נפסלת אם יגע בו טבול יום או מחוסר כפורים וזלינה: הוזה דמה חיבין עליה משום פיוגול. הידיעה דעוף במקום זריקה דבהמה קאי הדואה קוצעת בפיוגול כשחיישב בו קודם לכן כמו זריקה דבהמה: ושלישי ביה איסורו נותר וטמא: והוזה בה מעילה. דכיון דהואה דמה יש בה חיובי לכהני: אבל אימיווי לא שטמא אחרים לא: מתניתין מני. דקמיני הובשרה ליפסל ולא ליתמא: רבנן היא. דאמרי כשם שפוסל טבול יום משקיין כולל ראשון ורביעי: ט ז"ק.

ח.

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

אצל לאכילה לא מרנה כלומר אצל לענין שיאכל לא מהניא זריקה ולא זי נראה דמה לו להזכיר עיבור זורה דלא איירי ציה ר"ע א לז"ל עד כאן לא קאמר ר"ע אלא לקבועי נמשילה ולחיוציה משום פיוגול ונותר וטמא ועוד קשיא דכפסחים (דף קט) משמע דלא מהניא זריקה להזכיר עיבור זורה א דלאמר

התם נטמא הפסח או שילא שרף מיד וגראה לפרש דה"ג קאמר א כי קאמר רבי עקיבא זריקה מועלת ליואל כלומר לענין דצריים האמורים בזמנה לאקבועי בפיוגול ו אצל מכל מקום לשריפה אויל מיד זי דלא פליג אמתי:

הדרן עלך קדשי קדשים
הטאת העוף. עד השתא איירי צדין פסולי קדשים יו מתי ימעלו בהם ומאן זוליך איירי צדינים: **מועלין** בהן משוקדשו. פירוש קדושת פה דהיינו כשהקדישן: **הובשרה ליפסל** בבשרו יום ובמחוסר כפורים. כלומר זי שאם נגעו זי אצל טבול מלאכל: **ובלינה**. יא זלינת דם בשקיעה החמה א"כ צלינת בשר ליום ולינה ואע"ג דצבר הכי קמיני הוזה דמה דמשמע דהשתא לא איירי בזהוה וא"ל צלינת יום ולינה אלא לאחר הוזה שהרי ומשעת מליקה מוני: הוזה דמה חיבין עליה משום יו: היתר שריפה נותר וטמא יואין **בה מעילה**: גמ' קמיני הובשרה ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים וזלינה ליפסל אין אבל לשמוי לא מתניתין מני רבנן היא **דתינא אבא שאלו אומר טבול יום תחלה**

יום או מחוסר כפורים פסול מלאכל: **ובלינה**. יא זלינת דם בשקיעה החמה א"כ צלינת בשר ליום ולינה ואע"ג דצבר הכי קמיני הוזה דמה דמשמע דהשתא לא איירי בזהוה וא"ל צלינת יום ולינה אלא לאחר הוזה שהרי ומשעת מליקה מוני: הוזה דמה חיבין עליה משום יו: היתר שריפה נותר וטמא יואין **בה מעילה**: גמ' קמיני הובשרה ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים וזלינה ליפסל אין אבל לשמוי לא מתניתין מני רבנן היא **דתינא אבא שאלו אומר טבול יום תחלה**

לשוחב ע"יהו. חובה. כלומר כיון דקרמו פניה מיד יש לא להס תורת לחם (עליהם) לשחוט את הצנח עליהם אצל לא קרמו לא דגזי שמיסת הצנח כתיב לחם ואין קרוי לחם אלא אם כן יקדש הלחם: **ונרבה דמן של בבשרים חיבין עליהו בו**. פירוש עליהן על הכבשים: **ואין מועלין בהן**. ואם תאמר מעילה הוא דליתא הא איסורא איכא והא מונגל דכהן הוא כדמסיק לעיל לה ואימיא דקאמר לעיל לא נארכא אלא לרבי עקיבא כו' דהא אפילו לרבי עקיבא אינן מועלין לאו לשמי הלחם כיון דלינו גוף הכבשים ושן לומר דנקט ואן מועלין אצל הני דלעיל וכן ז"ל בזהוה: **קרבן הביובים חיבין עליהם משום פיוגול בו**. הציונים הרי הם מתיריין להלחם לו השלוק של ציונים כמו הקמיה וההילוך למנחה כמו הילוך לקומץ ומקטיריין הקומץ: **אין מועלין בשריהם**. דהא אית בהו היתר לכהנים: **הקובין והלבונה**. פירשמי בארככות בזמנים (בפרק נו"ט דף טז) **קדשו בכי הובשר ליפסל בו**. לא נקט קדשו בכלי משום קומץ דמעיקרא נמי קודש שנתן הקומץ בכלי יא קדשו והוכשר ליפסל בטבול יום א מקודם ככלי ראשון עם המנחה כולה קודם שקמץ דמתן לקמן (דף טז). המנחות מועלין בהן משוקדשו קדשו ככלי הוכשר ליפסל בטבול יום אלא אצל יא הך דנקט קדשו בכלי נקט ליה: **ופיוגול אין בהן**. דכולם אין להן מתירין וכל דם שאין להן מתירין אין חיבין עליו משום פיוגול ומנחה נסיכה אי מיידי צנחה בפני עממה דלאמריין התם (וזמנים דף מד). מציא ארס וצמו היום יום וכן נקט שני עשרה ימים נסיכה אמיא ככלי עממה דלאין לא מנחה מתירין וכן צנחה עם ההצנח דרבי מאיר ורבנן דקדש שני שמאי (וזמנים דף מג). ר' מאיר סבר פיוגול ורבנן נסיכה לא פיוגול ואמיא מנתי: **קרבינן וזלינה דקמיני** א מיידי צנחה מן הוצת ר"ל שקיעת ההמה ולא בפומיה משבי להו דבר שדרכו לקרבן ציון ואי צנחה בפני עממה מוכח דממורה צ"י יש בקרבנות (דף קז): **דקרינא אפילו צלילה ועמוד השחר פסלתו** ואם כן נארכך לפרש ליה עמוד השחר: **אבל אימיווי א**. פא (ולפי א) [פירוש] שהטבול יום אינו עושה עמו אותה טומאה אחרים ממתי רבנן היא:

עין משפט
גר מצוה

- א א מ"י פ"ב מהלכות מעילה זכרה א:
- ב ב מ"י פ"ב מהלכות טומאה חולין הל' ז
- ג ג מ"י פ"א מהלכות פסח"ט הלכה א:
- ד ד מ"י פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו:

שיטה מקובצת

א לא לאכילה לא מרצה חיבת הוא דאות ר' נמחק: ב ט הוכשרה ליפסל בטבול אחר מ' נמחק: ג ח חיבין עליה משום יו או נמחק: ד ז ולא נותרא דמה חיבת נותרא נמחק: ט ו ר"ע דהול"ל ע"כ: ו קאמר הבא כ"ו ב פיוגול אבל אינו חושש למתני אחרים דינים לשם כ"ו ס"א ודא דקאמר לשריפה ה"ק כלומר הא דקאמר ר"ע זריקה מועלת ליוצא דמה לשריפה עומד לא קאמר דזריקה מועלת כי לא לחייב משום פיוגול ונותר וטמא ולא להתייב באכילה אבל אינו חושש למיתוי אחרים דינים: ז מ"י דלאכילה לא מרצה חיבת דלא פליג אמתי נמחק: ט קדשים פירוש שמתו או ששינה מקומם ולומר לנו דאע"ג דפסולין מ"ב לא פקעא דמיתויהו מיתויהו ומועלין בהם ומאן זוליך איירי בקדשים העשויים בהכשר ה"ס"ד: ז כלומר דאם נגעו בה פסול: ז וזלינה אית מאי קאמר ובלניה הוא קודם הוזה איירי הבא מרקאמר בתר הכי הוזה דמה שמשמע דעד השתא לא איירי בהוזה ואי לאכשר בלינת יום ולינה אלא אחר התוור ה"ה דר"ל בלינת: י ח מתחיל לניח של ציונים: יא ולינה משעת מליקה מוני: יב בני בהמה קדשי קדשים: יג כרד ליורך ולהות ה"ג גבי עוף דלא: יד כולוה שהרי פירם ה"ג על סליק לנבחה כי אם לא חייבין: יו לפי שקודם לנולה ועלת העוף חיבת קרומת נמחק: יז לכהניס בעולת העוף חיבת ובהטאת נמחק: יח ואף לאחר הקטרה עד שתצא לכת את מ' נמחק: יט הכשר בירוח והיום יוצא: כאן היינו שנית הדם על פני המזבח בני הצואר ה"ס"ד: כב בטומאה דטומאה הותרה בצבור וי"ל: קם יט דשלישה בחי דשנים היו שם: קו על אותו שחן לפני ולפנים (ט) עשה בין הבדדים ואחרים על: קס בבשר דמאחר שנוקצ את ש' נמחק: קי בעורות דמחוי עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה ונפקי: קיא הלחם שתי הלחם נאפות: קיב הם פסולות

הוזה דמה חיבין עליה משום יו

אבל לאכילה. להחירו לא אמר שמהא זריקה מועלת והיינו דקאמר איסורא איכא דאסורה בחכילה משום יואא: הדרן עלך קדשי קדשים **הטאת העוף מועלין בה משוקדשה**. בפה אפילו אם נהנה ממנה ממיים כגון שמכרה הדואיאה לחולין: הוכשרה להפסל כלומר משמלקה וימוקף בה קדושה שהיא נפסלת אם יגע בו טבול יום או מחוסר כפורים וזלינה: הוזה דמה חיבין עליה משום פיוגול דהואה דעוף קיימא במקום זריקה דבהמה דהואה קוצעת בפיוגול ושוב נמי שי כן קודם לכן קוצת זריקה דבהמה נטמא דהואה קוצעת בכל הני: ואין בה מעילה. דכיון דהואה דמה יש בה שהיא טמאה ומטמאה אחרים לא: **מטמא** דהואה קוצעת כל הני: ואין ליתמא רבנן היא דלאמרי כשם שפוסל טבול יום אוכלי מרומה ומשקה מרומה כך פוסל אוכלי קדש דלינו מטמא דהואה **אחרים: דמאי אצל שאלו אומר טבול יום נקדש שני דאותו שני עושה שלישי ורביעי בקודש ופוסל את התרומה: רבי**

הוזה דמה חיבין עליה משום יו

זוהו: אבל לאכילה. להחירו לא אמר שמהא זריקה מועלת והיינו דקאמר או יאסורא איכא: **סליק פירקא**
הובשרה ליפסל כלומר משמלקה ומימוקף בה קדושה שהיא נפסלת אם יגע בו טבול יום או מחוסר כפורים וזלינה: הוזה דמה חיבין עליה משום פיוגול. הידיעה דעוף במקום זריקה דבהמה קאי הדואה קוצעת בפיוגול כשחיישב בו קודם לכן כמו זריקה דבהמה: ושלישי ביה איסורו נותר וטמא: והוזה בה מעילה. דכיון דהואה דמה יש בה חיובי לכהני: אבל אימיווי לא שטמא אחרים לא: מתניתין מני. דקמיני הובשרה ליפסל ולא ליתמא: רבנן היא. דאמרי כשם שפוסל טבול יום משקיין כולל ראשון ורביעי: ט ז"ק.